

Hvis noen av dere kommer dit hen at dere forlater Herrens vei – hvor som helst langs veien – vil dere med stor anger føle bitterhet over å ha forkastet Guds råd, over å ha brutt de aller helligste løfter for Gud, over å ha satt deres lit til egen dømmekraft eller over å ha skrytt av egen visdom.

Hvis dette er tilfelle, oppfordrer jeg dere til å omvende dere og komme tilbake til den rette vei.

En gang ringte et barnebarn sin bestefar for å si gratulerer med dagen. Han spurte ham hvor gammel han var. Han sa at han hadde blitt 70 år gammel. Barnebarnet tenkte seg om et øyeblikk og spurte: “Bestefar, begynte du på ett?”

Barn og ungdommer tror at de aldri vil bli gamle. Tanken på døden slår aldri rot – den er for de veldig, veldig gamle – og det stadiet er fortsatt en evighet unna. Med tiden går månedene og årstidene forbi, og rynkene begynner å dukke opp, energien avtar, behovet for legebeseøk blir hyppigere, og så videre.

Dagen vil komme da vi igjen skal møte vår Forløser og Frelser Jesus Kristus. Jeg ber om at vi ved denne hellige og storslagne anledning må gjenkjenne ham på grunn av den kunnskapen vi har om ham, og fordi vi har fulgt hans læresetninger. Han vil vise oss merkene i sine hender og føtter, og vi vil forenes i en varig omfavelse og gråte av glede over å ha fulgt hans vei.

Jeg vitner for jordens fire ender om at Jesus Kristus lever. Han formaner oss: “Lytt, O jordens nasjoner, og hør ordene fra den Gud som skapte dere” (L&p 43:23). Måtte vi ha evne til å fatte, gi akt på, forstå og tolke budskapet fra “den Gud som skapte [oss]”, slik at vi ikke viker bort fra hans vei. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste W. Craig Zwick
i De sytti

Hva tenker du på?

Jeg ber dere innstendig om å øve på å stille dette spørsmålet med dyp respekt for andres opplevelse: “Hva tenker du på?”

For 41 år siden satte jeg meg i førersetet på en 18-hjuls semitrailer sammen med min vakre hustru Jan og vår nyfødte sønn Scotty. Vi kjørte en tung last av byggematerialer gjennom flere delstater.

Den gangen var det ingen bilbelte-restriksjoner eller barneseter. Min hustru holdt vår dyrebare sønn i armene. Hennes kommentar: “Vi er jammen høyt over bakken,” burde ha gitt meg et hint om hvor engstelig hun var.

På vei ned gjennom det historiske Donner-passet, en bratt strekning av motorveien, ble førerhuset på semitraileren plutselig og uventet fylt med tykk røyk. Det var vanskelig å se, og vi fikk nesten ikke puste.

Med tung last er ikke bremsene alene nok til redusere hastigheten raskt. Ved å bruke motorbremsen og gire ned, forsøkte jeg febrilsk å stoppe.

Akkurat da jeg svingte ut i veikanten, men før vi hadde stoppet helt, åpnet min hustru døren til førerhuset og hoppet ut med babyen i armene. Jeg så hjelpeløst på mens de rullet rundt i grusen.

Så snart jeg hadde stoppet, hoppet jeg ut av det røykfylte førerhuset. Full av adrenalin løp jeg gjennom steiner og ugress og slo armene rundt dem. Jans underarmer og albuer var oppskrappt og blødde, men heldigvis

pustet både hun og sønnen vår. Jeg bare holdt dem tett mens støvet la seg der ved siden av motorveien.

Da pulsen roet seg og jeg fikk igjen pusten, buste jeg ut: “Hva i all verden tenkte du på? Vet du hvor farlig det var? Dere kunne ha blitt drept!”

Hun så meg i øynene med tårene trillende nedover de røykflekkete kindene, og sa noe som gjorde sterkt inntrykk og som jeg hører den dag i dag: “Jeg prøvde bare å redde sønnen vår.”

Da skjønte jeg at hun trodde motoren var i brann, og fryktet at lastebilen ville eksplodere og at vi kom til å dø. Jeg, derimot, visste at det var en elektrisk feil – farlig, men ikke dødelig. Jeg så på min kjære hustru, som sakte strøk vår nyfødte sønn på hodet, og lurte på hva slags kvinne som ville gjøre noe så modig.

Denne situasjonen kunne ha vært like følelsesmessig farlig som vårt bokstavelige motorhavari. Heldigvis, etter å ha utholdt tausheten en tid fordi vi begge mente at den andre gjorde feil, uttrykte vi til slutt følelsene som lå og kvernet under våre heftige utbrudd. Felles kjærlighet og frykt for den andres sikkerhet hindret den farlige hendelsen i å bli dødelig for vårt kjære ekteskap.

Paulus advarte: “La ikke råttent snakk gå ut fra deres munn, men

[bare] god tale... til oppbyggelse og... velsignelse for dem som hører på” (Efeserne 4:29). Ordene hans appellerer med en viss renhet.

Hva betyr uttrykket “råttent snakk” for dere? Vi opplever alle jevnlig sterkt ladet sinne – vårt eget og andres. Vi har sett ukontrollert sinne bryte ut på offentlige steder. Vi har opplevd det som en slags emosjonell “kortslutning” på sportsarrangementer, på den politiske arena og til og med i vårt eget hjem.

Barn snakker noen ganger til sine kjære foreldre med tunger skarpe som kniver. Ektefeller, som har delt noen av livets rikeste og mest gripende opplevelser, mister perspektivet og tålmodigheten med hverandre og hever stemmen. Selv om vi er paktsbarn av en kjærlig himmelsk Fader, har vi alle angret på å ha hoppet hodestups fra vår høye hest av selvrettferdig dom, og å ha uttalt skarpe ord før vi forsto en situasjon fra den andres perspektiv. Vi har alle fått anledning til å lære hvordan destruktive ord kan gjøre en farlig situasjon dødelig.

Et brev fra Det første presidentskap nylig sier klart og tydelig: “Jesu Kristi evangelium lærer oss å elske og behandle alle mennesker med vennlighet og høflighet – også når vi er uenige” (Brev fra Det første presidentskap, 10. jan. 2014). For en mesterlig påminnelse om at vi kan og bør bidra til å fortsette høflig dialog, særlig når vi ser verden fra forskjellige perspektiver.

Forfatteren av Ordspråkene sier: “Mildt svar demper harme, men et sårende ord vekker vrede” (Ordspråkene 15:1). Et “mildt svar” består av et begrunnet svar – disiplinerte ord fra et ydmykt hjerte. Det betyr ikke at vi aldri snakker direkte eller at vi går på akkord med doktrinære sannheter. Ord som kan være bestemte i informasjon, kan være milde i ånd.

Mormons bok inneholder et slående eksempel på bekreftende språk som også ble uttalt i sammenheng med en ekteskapelig konflikt. Sariahs og Lehis sønner hadde blitt sendt tilbake til Jerusalem for å hente mesingplatene, og hadde ikke kommet

tilbake. Sariah trodde sønnene var i fare, var sint og trengte noen å skylde på.

Hør historien fra sønnen Nephis perspektiv: “For [min mor] trodde vi hadde omkommet i villmarken, og hadde også beklaget seg overfor min far og fortalt ham at han var en mann som hevdet han hadde syner, og hun sa: Se, du har ført oss ut av vårt arveland, mine sønner er ikke mer, og vi omkommer i villmarken” (1 Nephi 5:2).

La oss overveie hva Sariah kan ha tenkt. Hun var engstelig fordi hennes kranglete sønner skulle tilbake til stedet der hennes manns liv hadde blitt truet. Hun hadde byttet sitt vakre hjem og sine venner mot et telt i en avsidesliggende villmark mens hun fortsatt var i en alder der hun kunne bære frem barn. Presset til bristepunktet av frykt, virker det som om Sariah hoppet heroisk, om ikke rasjonelt, fra en lastebil i fart i et forsøk på å beskytte familien. Hun uttrykte berettigede betenkeligheter til sin mann på sinnets, tvilens og klanderens språk

– et språk som hele menneskeheten ser ut til å være forbausende kyndig i.

Profeten Lehi lyttet til frykten som lå til grunn for sin hustrus sinne. Så ga han et disiplinert svar på medfølelsens språk. Først aksepterte han sannheten om hvordan det så ut fra hennes perspektiv: “Og... min far talte til henne og sa: Jeg vet at jeg er en mann som har syner... men [hvis jeg hadde] blitt i Jerusalem... hadde [jeg] omkommet sammen med mine brødre” (1 Nephi 5:4).

Så svarte mannen hennes på frykten hun hadde for sine sønners velferd, idet Den hellige ånd utvilsomt vitnet for ham:

“Men se, jeg er blitt gitt et lovet land, det gleder jeg meg over, og jeg vet at Herren vil fri mine sønner ut av Labans hender...”

Og i slike ordelag trøstet min far, Lehi, min mor... angående oss” (1 Nephi 5:5–6).

Det er i dag stort behov for at menn og kvinner viser respekt for hverandre over store avstander i tro og adferd og på tvers av dype kløfter av motstridende agendaer. Det er umulig å vite alt som informerer vårt sinn og

hjerter, eller til og med fullt ut å forstå grunnen til prøvelser og valg vi alle står overfor.

Hva ville imidlertid skje med det “råtne snakk” Paulus nevnte, hvis vårt eget standpunkt omfattet empati for en annens opplevelse først? Idet jeg er fullt klar over mine egne feil og grove kanter, ber jeg dere innstendig om å øve på å stille dette spørsmålet, med dyp respekt for andres opplevelse: “Hva tenker du på?”

Husker dere da Herren overrasket Samuel og Saul ved å velge en liten gjetergutt, David fra Betlehem, som konge av Israel? Herren fortalte

sin profet: “[Herren] ser ikke på det mennesket ser på, for mennesket ser på det ytre, men Herren ser på hjertet” (1 Samuel 16:7).

Da førerhuset ble fylt med røyk, handlet min hustru på den modigste måte hun kunne tenke seg for å beskytte vår sønn. Jeg handlet også som beskytter da jeg tvilte på valget hennes. Sjokkerende nok spilte det ingen rolle hvem som hadde mest rett. Det som betydde noe var å lytte til hverandre og forstå den andres perspektiv.

Villighet til å se gjennom hverandres øyne vil forvandle “råttent snakk” til “velsignelse”. Apostelen Paulus forsto dette, og på et eller annet plan kan hver enkelt av oss også oppleve det. Det vil kanskje ikke forandre eller løse problemet, men en viktigere mulighet kan være om velsignelsen kan forandre oss.

Jeg bærer ydmykt vitnesbyrd om at vi kan “velsigne” ved å snakke medfølende når Den hellige ånds foredlede gave gjennomborer vårt hjerte med empati for andres følelser og situasjon. Det gjør oss i stand til å forvandle farlige situasjoner til hellige steder. Jeg vitner om en kjærlig Frelser, som “ser på hjertet” og bryr seg om hva vi tenker. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

